

Çevre de Allah'ındır

Nureddin Yıldız'ın 07.01.2018 tarihli (314.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Kur'an-ı Kerim her ne buyuruyorsa o bizim iman esasımızdır. Yani buyrulana iman ederiz. Ahirete iman etmemiz emir buyrulmuş, biz de ahirete iman etmişizdir. Namaz kılmanın mümin olmak anlamına geleceği buyrulmuş, namaz kılmışızdır. Alkolün haram olduğu buyrulmuş, uzak durmuşuzdur.

Kur'an-ı Kerim bir turizm rehberi değildir, iman kitabıdır. Dolayısıyla bizler ahirete ve dünyaya ait işlerimizi Kur'an'ımızdan öğreniriz. Temel mantığımızı Kur'an'ımızdan alır, Rabbimiz bize boş alan bırakmışsa onu da beşer olarak doldururuz.

Namazı, orucu ve diğer ibadetleri, alkol-faiz gibi haramları Kur'an'dan öğrenip sözgelimi çevre mefhumunu Batı'dan öğrenecek bir ümmet değiliz biz. Çevrecilik konusunda bizi boş bırakmış bir Kur'an'ımız yoktur ve Allah Teâlâ'nın diğer emirleri gibi dünya hayatına, evreni kullanmaya dair emirleri de vardır. Kâbe de Allah'ındır, çevre de onundur. Kâbe'nin etrafında tavaf eden hacıların artlarında pislik bırakıyor olmaları ya da Kâbe'ye saygı gösterip çevresini saygısızca kullanmaları bir Müslümanlık arızasıdır, Allah'ın şeriatının eksikliği değil.

Allah'ın mülkü solcuların-sağcıların veya başka akımların inisiyatifi/takdiri ile düzenlenebilecek bozuklukta değildir. Rabbimiz tastamam, işe yarar, kullanılabilir ve güzel bir evren yaratmış, insana vermiştir. Evrenin içindeki bir sokakta görülen çöpten uzaydaki herhangi bir soruna dair her ne olduysa insanın yaptıkları yüzünden olmuştur. Kur'an-ı Kerim böyle buyurur. Allah'ın işe yarar hâlde teslim ettiği emaneti insan nesilden nesle harap ederek günümüzdeki hâline getirmiştir.

Unutmuyoruz: Kâbe de Allah'ın, çevre de Allah'ındır. Kâbe'de de çevreyi kullanırken de Müslüman olmak lazımdır. Tabii ki çevremizi kullanırken ihrama girip hacı kisvesiyle dolaşmamız gerekmez; ama çevrenin de harem-i şerifte tavaf ettiğimiz Kâbe'nin ve etrafındaki temizliğin de Allah'ın mülkü olduğunu bilerek hareket etmek gereklidir.

İki büyük kanundan biri şöyledir: Su, toprak, hava, dağ, vadi, hayvan, bitki... insan gözünün gördüğü ve genel itibarla çevre olarak adlandırılan şeyler kesin olarak Allah'ın yarattığı ve yaratırken de bir kader ile meydana çıkardığı, bu nesnelere birbirlerinin bağlantılarını yine Rabbimizin kurduğu bir düzendedir. Hava ile dağlar, dağlar ile vadiler arasında Allah'ın kurduğu bir düzen vardır. Bunun içindir ki bir dağı delip tünel açmak ve etrafında uzun vadede kar yağmasını engellemek, kar yağmadığı için de faraza kışın oluşacak mikropların kırılması mümkün olmazsa; bu çevreyi yerli-yersiz tahrip ederek oynamaktır. Kendisi sulama imkânı elde edecek diye elli sene sonra gelecek neslin yaşanmaz bir toprak parçası bulmasına neden olan veya öncekilerin yanlış yere baraj yapmaları, kalitesiz arazide ağaç dikimleri ya da delip eleğe çevirdikleri dağlardan dolayı çocuklar bir mikrobun yayılmasından etkilenir yahut açlık çekerlerse bunun hesabı çevreye ilk tahribat uygulanandan sorulur.

Kur'an'ımızın gösterdiği birinci kanun budur.

Su, gökyüzü, madenler ve bütün tabakalarıyla toprak Allah'ın bir vazunun içindeki dekor misali tertipli ve birbiriyle uyumlu hâlde yarattığı düzenidir. Suyu insanoğluna yetecek miktarda-şekilde yaratmıştır. İnsanın yanlış havuzlama yöntemleri yüzünden günün birinde su sorunu yaşanırsa buna sebebiyet veren, Allah'ın huzurunda mesul olur. Allah'ın Afrika'daki insanlar karnını doyursun diye yarattığı bitkiyi yalnızca ekonomik menfaat ve hırstan dolayı getirip Avrupa'nın ortasında yaymak, aslında orada hiç de büyümeyecek bir bitkiyi farklı iklim imkânlarını yapay biçimde oluşturup büyütme bir

çeşit hastalığı ya da çevrede aksiliği tetiklerse işte bu Allah'ın kurduğu düzenin organizmesini değiştirmektir. Buna sebep olan, Allah katında mesuldür.

Allah Teâlâ, çevremizi ve bütün evreni tam bir uyum içinde yaratmış, sorunsuz bir işleyişi olan dünyayı hizmetimize vermiştir. Dağlar, vadiler, dereler yerli yerindedir. İnsan bir santral inşa edeceği zaman onun ekonomik yararını mühendislerine aylarca araştırttığı, kaç yılda kendini amorti edeceğini bilmek istediği gibi iki yüz sene sonra gelecek neslin hakından alıp almadığını da sormalıdır. 'Bu ekonomiktir' dendiği kadar 'insanlık için uygundur, şeriat açısından caizdir' de denmelidir. Avrupa'nın bütün dağlarını delik deşik edip kilometrelerce süren tüneller açarak yazı kış, kışı da yaz hâline getirdikten sonra ozon tabakasının delindiği yaygarası yapılmakta, üretilen kimyasallardan sırf beş dolar fazla kazanç getiriyor diye yine de vazgeçilmemekteyse burada bir çelişki söz konusudur.

Kur'an-ı Kerim'de bu konuda şöyle buyruluyor:

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

"İnsanlar dünyayı kendi elleriyle perişan ettiler. Görülen bu terslikler azabın bir kısmını dünyada size tattırmak içindir, belki aklınızı başınıza alırsınız." (Rum suresi, 41. ayet)

Sorunsuz biçimde, Allah'ın sanatı olarak yaratılan dünyaya Allah'ın bu ayette buyurduğu gibi azabın bir kısmını tatması için insanın müdahale etmesine izin verilmiştir. İnsan teknolojiyi keşfettiğini düşünmüş ama sonunda da köy ürünü bir yumurta aramaya başlamıştır. Günde bir milyon yumurta üretimi yapılan çiftlik sahibi kimseler bile köyden gelen yakınlarına yumurta siparişi verir olmuşlardır. Çünkü teknoloji sayesinde nerdeyse petrolden bile yumurta üretilebilecek hâle gelmiş ama diğer yandan gerçek yumurta özlenmektedir. Her şeyin aslını özleyen bir insanlık manzarası peyda olmuştur.

Rabbimizin **ikinci** kanunu şudur: Bir elma ağacından Everest'in tepesine, masamızdaki bir bardak sudan Hint okyanusuna kadar dünyada en ufağına varıncaya dek her ne varsa Allah hepsini insanın hizmetine sunmuştur. İnsanı da Allah'tan ruhsatlı olarak bunları kullanmaya yetkilendirmiştir. Kur'an'ımız bu tespiti açıkça beyan ile "sizi yeryüzünün halifeleri kıldık" buyurur. Yani Allah'tan ruhsatlı olarak dünyadaki nimetleri-imbânları kullanma yetkisi verilmiştir.

Ancak çıldırma yetkimiz yoktur. İnsanın delirme yetkisi olamaz. Bir kişinin ya da neslin, dünyayı kendinin görme yetkisi imkânsızdır. Dünyanın ve uzayın tamamı, Âdem aleyhisselamin çocuklarına verilmiştir. İnsanın 'benden sonrası yoktur' düşüncesiyle yaptığı her iş tıpkı 'benden öncesi yoktur' demek kadar aşırılık, deliliktir ve asla Müslümanca değildir. Allah'ın emanetine saygılı olmakla çelişen bir tavrıdır bu.

İnsan yeryüzünün tamamını kullanma hakkına sahiptir –ama Allah'ın emaneti olarak. Dünya bizim de içinde bulunduğumuz bir emanettir ama bizim değildir. Mülk olduğu gibi Allah'ındır, celle celâlühü. Zaten biz de Allah'ın mülküyüz, ona aitiz ve onun mahlûkunuzuz. Herhangi bir solucan veya harkta akan su kadar biz de onun mülküne dâhil yaratıklarız.

Bizler Allah'ın mükerrer mahlûklarıyız fakat şu kadar ki bizim gibi mahlûk olan bir ağaç mükerrer değildir. Bir ağaç meyve vermek, vermeyince kesilip yakılmak yahut talaş-sunta yapılmak için yaratılmıştır. İnsan ise Allah'a secde etmek için yaratıldığından tavuklardan derelere, solucanlardan dağlara kadar her şey hizmetine sunulmuştur. Lâkin dünyanın hizmetimize sunulmuş olması onun herhangi bir şekilde mülkümüz olabileceği manasına gelmez. İnsan bu mülke kira olarak secdesini ödediği sürece onu kullanabilir, harap etmeden. Otelde kalan bir misafir gibi.

Günümüzde insanlık adeta bindiği gemide kendi elleriyle delik açan bir konuma düşmüştür. Zulümden çevre tahribatına her kötülüğün kaynağı olan ve uzayı gelecek kuşaklar için kullanılmaz hâle getirecek

kimyasallar, hormonlar, azotlu eşya yüzünden insanın mevcut zamanını dahi mahveden Batı kültürünün diğer yandan 'yeşilci' bir çevrecilik kadrosunu da bünyesinde tutması komiklidir. Fakat yeşilciliğin propagandasını yapanlar, o kültürü savunduğunu iddia edenler bile bir yerde gösteri düzenlediklerinde, ironik olarak, arkalarında bir yığın kir bırakırlar. Bu gülünçlük hamd olsun ki Batı'ya aittir. Sultan Fatih ise İstanbul'u fethettiğinde ağaç kesenin başını keseceğini söyleyecek bir noktada duruyordu.

Ümmet-i Muhammed olarak bizler kültürümüzü, imanımızı aldığımız kaynaktan alırız. Bunun için kıyamete birkaç dakika kadar yaklaşmış olsak bile ağaç dikme emri almışızdır ve bu ortadayken kimse bize 'yeşilcilik' öğretemez. Biz renk körü değiliz. Ama 'yeşilci' Batılılar renk köründür; bombalar yağdırdıkları Irak, Suriye, Afganistan toprağında önümüzdeki yüz sene daha bir marul bile büyümeyecek. Harap ettikleri topraklarda artık solucan bile yaşayamıyor. Bunu yapmış insanlar bize ne mavi ne yeşil konusunda ders veremezler.

İnsanın tükenme bilmez ihtirasları, çılgın beklentileri ve savaşları yüzünden dünya neredeyse yaşanmaz hâle gelmiş, yüzde yüz tarıma tahsis edilmiş arazilere beton iskeletler yığılmıştır. Ne yazık ki Müslüman, namaz kılan ve Kur'an bilgisi var diye oy alıp seçilmiş belediye başkanları bile sadece patates-domates dikilmesi gereken yerlere inşaat için ruhsat verip beton yığılmasına göz yumarken bunun yasalar tarafından kılıflandırılabilceğini düşünmüşlerdir. Aynı insanlar bir caminin badanasını belediye olarak yaptırmakla övünürken diğer yandan insanların iki yüz sene sonra bile patates ekip yiyebiliyor olmaları gereken bir toprağı tahrip edebilmişlerdir.

Peki Allah'ın hesabı ne olacak?

Mesele yalnızca belediyede görev aldıktan sonra kasasına bir kuruş dahi haram para geçmemiş olması değildir. Belediyede vazife alıp ateşten gömlek giymiş biri artık bundan yüzlerce sene sonra gelecek nesillerin bile sorumluluğunu taşıdığını hissetmeli ve bu doğrultuda hareket etmelidir. Kendi çalmayan ama başkalarının çalmasına kanun uyduran, gelecek neslin hakkını çalmış olur. Görev beşinci yıl sonunda bitiyor, on yıl sonra takipsizlik kararı veriliyor olabilir ama asıl dosyalar mezara girince başlar.

İnsan havayla, suyla, toprakla iş görürken sadece kanunlar uygun buluyor diye kendine rahatlık hakkı tanıyamaz. Hiçbir Müslüman namazını istediği tarafa dönüp kılamadığı gibi her istediği yere de kazma vuramaz, istediği araziye beton dökemez ve istediği ağacı kesemez. Bir ağaç ekileceği zaman sadece görüntüsüyle ilgilenmek seviyesinde kalmaz; o ağacın o şehirde dikilebilip dikilemeyeceğini de sormalıdır. Müminin farkı budur.

Mümin, bir ağacı kesmeden önce, Allah'ı tespih ettiğini bildiği o canlının kesilmesinin gerekli mi gereksiz mi olduğunu düşünmek mecburiyetindedir. Müminin farkı budur ve ümmet-i Muhammed'in iktidarda olduğu dünya ile Batı kültürünün iktidarda olduğu dünya arasındaki farkı her şeyden evvel biz hissetmeliyiz. Müslüman iktidarı sadece ucuz daire alınabilen, isteyen istediği yere inşaat yapabildiği bir anlama gelmez. Bugün kullanmakta olduğumuz dünyayı bizden sonrakine, daha sonrakine ve uzun zaman sonrakilere en azından bugünkü gibi emanet edebildiğimizde ümmetimizin kalitesinde iş yapmış oluruz.

'Avrupa standartlarında şirin görünmek' şayet Allah'ın şeriatına tersse bizim için hiçbir anlam ifade etmez. Bir yandan çölün ortasında, bir başka taraftan da yemyeşil vadileri yok edip şehirler kurmak 'şirin görünmeyi' ölçü alıp da iş yapmaktır ve burada Allah'ın rızası baz alınarak iş görülmemişse işte o zaman Allah'ı hesabı beklemektedir; hem dünyadayken azabın bir kısmı tattırılacak (hâlbuki o edebiyatını da bi' güzel yapmış, "belediyemizde yetim hakkına çok dikkat ederiz" diye söylemişti) hem ahirette azap çekilecektir. Bugünün yetimlerine baktığını söylerken üç yüz sene sonrasının yetimlerine

oynayacak bir park kadar yer bırakmamak, suyu kirletmek, yeşili bitirmek, doğayı onunla savaşılacak bir düşmanmış gibi hırpalamak büyük bir çelişkidir.

Mümin insan, Allah korkusunu her hâlükârda taşıyan insandır. Namazı istediği yöne doğru kılamayacağı gibi betonu da istediği yere dökemez. Fakat ne yazık ki bir hoca efendiden ders dinlenmesi söz konusu olsa ve hoca da çevreyle ilgili bir ders işlese ilk gelecek tepki “bu adam çevre mühendisi mi ki...” olur. Bunu Müslümanlar’ın Kur’anlı ve hadisli bir gündem konusu olarak görememeleri ciddi bir sıkıntıdır. Ne yazık ki bu bize yıllar boyunca böyle lanse edilmiş ve zihnimize bu şekilde işlenmiştir. Hâlbuki bir müminin abdest alacağı suyun niteliğini Batı’nın düşüneceği bir iş olarak nasıl tasavvur edebiliriz?

Müminler olarak çevre konularında dikkat edeceğimiz bazı başlıklar vardır.

1- Çevre dediğimiz yüzde yüz Allah’ın mahlûkudur. Dereleri, dağları, yolları Allah yaratmıştır. Allah’ın yarattığında kuralı başkası koyamaz. İnsan trafik kuralı getirir ama onda dahi asıl yaratmanın gönderdiği şeriatın inceliklerine dikkat ederek getirir.

2- Kur’an’ımız Müslüman’ın çevre ve yeşillik konusuna duyarsız kalmasına asla razı değildir. Çevreye, yeşile, suya, havaya, oksijene duyarsız ve bu kelimeleri sadece haber bültenlerinde duyan, evinin bahçesinde bu pratiği göstermeyip yeşilliklere sevgi beslemeyen Müslüman, duyarsız Müslüman’dır.

Rabbimiz Enam suresinin 165. ayet-i kerimesinde böyle Müslümanlar’ı ikaz etmekte, “sizi yeryüzünün emanetçisi kılan Allah’tır” buyurmaktadır. Böyle başlayan ayet ortadayken bir mümin, “ben sadece namaz kılarım, oruç tutmam” diyemeyeceği gibi “sadece ibadet yaparım, bana ne ağaçlardan, ben orman bakanı mıyım” da diyemez. Herkes takati, becerebildiği kadar ve sorumluluk alanında uygulamalar yaparak yeşille, ağaçla, suyla, çevreyle ilgilenmelidir. Bu konularda sorumsuz mümin, sözgelimi namazda sorumsuzluk gösteren mümin gibidir. Rabbimiz dünyayı bize emanet ettiğini buyurmaktayken bunu biz nasıl Batı’nın eline bırakabiliriz?

Kâbe’yi Batı’nın işletmesine bırakamayacağımız ve Kudüs’ü bırakmamamız gerektiği gibi çevreyi de onlara bırakamayız. Çünkü Batı kendi çevresini düzeltir, bizim çevremizi harap eder.

3- Biz helale ve harama iman ediyoruz. Zina, alkol ve faiz haramdır ama haramlar bunlardan ibaret değildir. Helal ve haram, insanın gözünün görüp elinin tuttuğu her şey için geçerlidir. Çevre açısından da helal ve haram ayrımı söz konusudur.

Çiftçiler babalarından kalma tarlanın tamamen helal olduğuyla iftihar ettikleri gibi kullandıkları gübrenin insan sağlığıyla ilgili boyutunu da düşünmüyor oldukça o helal tarladan çıkan mahsulün helallüğünde sorun olduğunu adları gibi bilmelidirler. Helal yemek için sadece toprağın babadan kalmış olması yeterli değildir. Binlerce bebeğin o tarladan çıkan mahsulü yedikleri için sağlıklarının bozulması, hamile kadınların bu yüzden arızalı doğum yapması büyük bir vebaldir.

4- Kıyamet gününde çevrenin de hesabı verilecek bir başlık olmasına iman ediyoruz. Hesabımız yalnızca namaz kılıp kılmadığımızla sınırlı değil, çocuklarımızı veya kadınlarımızı dövüp dövmediklerimizden ibaret değildir. Hayvanlara nasıl davrandığımızın da bir hesabı olacaktır nitekim onlar da çevrenin parçalarından biridir. Suyu israf etmek de bunlardan biridir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, Sad radiyallahu anhu abdest alırken gördüğünde ona “suyu israf ediyorsun” buyurmuş. O mübarek sahabi de yaptığı işin İslam’ın temelindeki bir ibadet olmasından aldığı haz ile “ya Resûlallah, abdestte de mi israf olur?” Efendimiz aleyhissalatu vesselam ona, “bir derenin kenarında abdest alırken bile israf etme” diye cevap vermiş. İnsan derenin akan suyu kullansa da kullanmasa da o su akıp gider. İsraf mümkün değildir. Ama orada bile Müslüman yetiştirme mantığının kurallarından taviz verilmemesi emredilmiştir.

Sahih hadis-i şeriflerle gelen haberlerde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ne kadar suyla abdest aldığı ve ne kadar suyla guslettiğine dair bilgiler vardır. Şimdi bizim kullandığımız pet şişeler boyutunda, 500 mg. yakın bir miktarda suyla abdest, 2.5 litreyi aşmayan miktarda suyla da gusül alıyordu. 1 litre su beş bardaktır. Demek ki 13-14 bardak suyla yıkaniyordu. Efendimiz aleyhisselamın kulak yumuşağının altına kadar saçları olduğunu da hatırlamak lazımdır. En az haftada bir kere yıkanmayı vacip olarak görev listemize getiren Peygamber aleyhisselamın temizlik yaptığı su miktarı bu.

Çevrecilik, suyu ve havayı korumak konularında bu bilgi masamızın üzerinde daima bulunmalıdır.

Hanım kardeşlerimizin sadece suyu ılıklaştırmak için önceden akıttıkları su hesabından başlamaları bile ne büyük bir israfın içinde olduğumuzu gözler önüne serecektir. 2.5 litre gibi bir miktarla biz dişlerimizi bile fırçalayamıyoruz, bütün vücudumuzu yıkamak şöyle dursun. Ehl-i sünnet olmak Efendimiz aleyhisselama her konuda uymak olduğu gibi suyu da onun gibi kullanma prensibiyle mümkün olabilir.

5- Rabbimiz Hud suresinin 61. ayetinde bize dünyayı imar etmeyi emir buyurmuştur. Mümin imarcı insandır, ölü arazi bekletmez. Ağaçla, dere ıslahıyla, çimlendirmeye ilgilendir. Allah Teâlâ, “imar edin diye sizi oraya gönderen Allah’tır” buyurmaktadır. İmar yalnızca bu alanla ilgili bakanlığın değil her müminin vazifesidir.

6- Müminler en son noktasına varıncaya kadar dünya nimetlerinden ve yeşilliklerden istifade ederler. Bunun hiçbir sakıncası yoktur, helal olduğu ve hiç kimse için sakınca taşımadığı sürece. Karun’u çırak diye yanına alacak kadar malının bulunması bir mümine helaldir. Yeter ki içine haram para karışmasın ve zekâtını versin, Allah’ın mülkünde hiçbir şeye zararı dokunmamış olsun.

7- İktisatçı olmak da mümin karakterinin israftan kaçınan özelliklerinden biridir. İktisadını derenin kenarında abdest alırken bile sergilemekle mükellef insan, herhâlde evde kullandığı sözgelimi suyun sırf faturasını ödüyor diye gelişigüzel kullanılmayacağını da farkında olmalıdır.

Diğer yandan iktisatlı olmamız gereken -yine su örneğini verelim- bir nimetin sırf faturasını ödüyor olmamız, onun hakkını ödeyemediğimiz anlamına asla gelmez. Bir bardak suyun bedelini hangi insan hakkıyla ödeyebilir? Su hayattır. Parayla ölçülebilir değildir. Belediyeler bizden para isterler çünkü yeni su getireceklerdir. Onlara suyun ücretini öderiz, hakkını değil. Allah Teâlâ, “her şeyi sudan yarattık” buyuruyor ve suyun sahibi odur.

8- Müminler ziraatı severler. Efendimiz aleyhisselatu vesselam, kıyametin koptuğunu görsek bile elimizdeki fidanı dikmemizi buyurmaktadır. Bundan daha yeşilci bir dünya görüşü olabilir mi? İmkânı olanlarımız küçük de olsa bahçeli bir evde oturmalı, bahçesiyle ilgilenmelidir. Sadece Resûlullah aleyhisselatu vesselamın bu doğrultuda bir emri var diye, mümin fidan dikmeyi kendine âdet edinmelidir. Meyvesini kimin yiyeceğini de çok umursamamalıdır, yeri gelir kuşlar yer.

9- Ses kirliliğine karşı hassas olmak da mümin karakterinin parçalarındandır. Gürültü kirliliği bir yönüyle dereleri kurutmaya benzer ve eşektir. Rabbimiz de Lokman suresinin 19. ayetinde, yüksek sesle konuşanları eşeklere benzetmektedir. Arabanın çıkardığı, davuldan çıkan veya takım tezahüratı için bağırımlar buna dâhildir.

Bebeklerin uyuduğu, okulda ders yapıldığı veya ibadet saati olduğunu kollamadan gürültü yapmak eşektir. Buna ‘eşeklik’ demeyi ayıp kabul ettiğimiz kadar eylemin kendisini ayıp kabul etmemek de çelişkilidir.

Araba park ederken mutlaka uygun yere ve rahatsızlık vermeyecek şekilde park etmek çok önemli bir görevdir. Resûlullah aleyhisselatu vesselam, “yolda müminlere eziyet veren, müminlerin lanetini alır” buyurmaktadır. Arabamızı yıkarken yolda oluşturduğumuz çamur da bunun kapsamına girer.

Üzerinde herhangi bir insanın hakkıyla ahirete giden kişinin şehit bile olsa cennete giremeyeceğini akıldan asla çıkarmamak lazımdır. Tek bir kişinin hakkıyla cennete girmek mümkün değilse, şunu hayalimizden bir geçirelim, bütün bir şehrin hakkını üzerinde taşıyan belediye başkanı cennete nasıl girebilecek?

Son tahlilde müminlerin çevreci oldukları için çevreci değil, mümin olmalarından kaynaklandığı için Allah'ın mülküne saygılı olduklarını dikkatten kaçırmamalıyız.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.